

GİDERAYAK

Mesleki Anılar

Hilmi Çelik

phoenix

İçindekiler

Dopdolu Geçen Bir Yaşam Öyküsü	7
Dewey Diyorsa Doğrudur	11
Orasını İyi Kötü Göttürdünüz	23
Okuma Salonu	29
Güncel Yaşamın Milyarı	33
Daha Sonraki Karşılaşma	37
Doktora Sınavı	43
Havuzbaşı Partisi	51
Sakıp Ağa'nın Keyfi	59
Rektör de Olsa	63
Çocuklara Yazık Oldu	71
Cesaret Mermisi	75
Başkanlık Divanı Sınavı	79
Ayrı Dünyalar	87
Niye Yokuz Yök?.....	93
Kim Bilir Belki de Sorun Orada.....	97
Okuyacağımın Değil Ama.....	103
Mesleki Pozisyona Bakış	105
Niye Hep Kolaycıyız Bilemedim	107

Beyazgöl	111
Beyazgöl'e Mektuplar - 1	113
Beyazgöl'e Mektuplar -2	113
Bir Temsilci	115
Kanada'yı Bekleyen İfşaat.....	123
Hilmi Çelik, Sabancı'lı Yılları Ahmet Karataş'a Anlatıyor.....	131
Hacettepe Macerası	183
Ekler.....	213
Erdal İnönü'yü Anma Töreni	213
Furuzan Olşen'i Anma Toplantısı Konuşması	218

Dopdolu Geçen Bir Yaşam yküsü

Hilmi elik, Artvin ili, Ardanuç ilçesi, Sakarya köyüne bağlı 5 haneli bir yerleşim alanı olan ola'da, 1943 yılında dünyaya geldi. Baba demirci Abdullah usta, anne ev kadını Hayriye Hanım. Dört çocuktan sondan ikincisiydi. Henüz 2 yaşındayken, köyde büyükbaba ve iki amca ile birlikte aynı evde yaşayan annenin baskıları sonucu, baba eşini ve çocuklarını alarak kasabaya g etti ve Gevhernik Kalesi eteklerindeki kiralık bir eski Ermeni evinde yaşamaya başladılar.

Eğitime kasabadaki Ardanuç ilkokulunda başladı ve bitirdi. Aynı zamanda, gücü kuvveti yettiği kadar, eve su taşımak ve demirci dükkânında çalışan usta ve çıraklara yemek götürmek görevini de sürdürdü. Henüz  kilometre uzaklıktaki annenin bahçesini sulamak, sebze ve meyveleri toplayarak sırtlayıp getirmek için kt.

Kasabada ortaokul olmadığı için Artvin il merkezindeki ortaokula gönderilmesi konusunda annenin emek ve çabaları çok büyük oldu. Çünkü baba kendisini gelecekte rs ve çekicini teslim edebileceği bir demirci ustası olarak yetiştirmeyi düşünmekteydi. Ancak şansı yaver gitti ve daha birinci s-

mestre bitmeden Ardanuç Ortaokulu açıldı. O da diğer birkaç arkadaşı ile birlikte kasabaya geri dönerek, eğitimine Ardanuç Ortaokulu'nda devam etti.

Ortaokul sonrası yine sadece Artvin il merkezinde olan liseye gitti. 1960 Haziran'ında liseyi bitirdi ve bu kez niversite eğitimi için Ankara'nın yolunu tuttu. Bir tesadüf sonucu, hemşerisi Prof. Dr. Osman Ersoy'la yolu keşişti. Osman Hoca'nın müthiş reklamı sonrası kendini, o güne kadar adını sanını duymadığı Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Kütüphanecilik Bölümü ğrencisi olarak buldu. Osman Bey, Türk Tarih Kurumu Kütüphanesi'nde ilk işini bulmasına yardımcı oldu. İşi, daktilo ile fiş yazmak ve yazdığı fiş karşılığı para almaktı.

Birinci sınıf dersleri tamamlanmış, yaz tatili gelmişti. Osman Bey bu kez onu, yaşamında çok özel bir yeri olduğunu her zaman söylediği ODTÜ Kütüphanesi'ne yönlendirdi ve Temmuz 1961'den itibaren gece vardiyasında çalışmak üzere ODTÜ Kütüphanesi'nde göreve başladı. Kütüphanecilik Bölümü'n Haziran 1964'de başarı ile tamamladı ve ödüllü diplomasını aldı.

"Hayattaki en büyük ve sağlam destekçim" dediği, Ardanuç'ta komşu kızı olan Belkıs ile 1965 yılında evlendi. 1968 yılında Zafer, 1975 yılında Ebru yaşamlarına katıldı. İki hafta sonra, askerlik görevi için Etimesgut Tank Yedek Subay Okulu'na gitti. Burada altı ay geçirdi. Peşinden, Ardanuç'ta onu bekleyen eşini de yanına alarak, bir buçuk yıl birlikte beklediler Edirne'yi. Böylece askerlik görevi tamamlanırken; 1961 yılında başladığı ve askerlik yüzünden ara vermek zorunda kaldığı ODTÜ'deki görevine Eylül 1967'de geri döndü.

ODTÜ Kütüphanesi Müdürü Furuzan Olşen, 1969 yılında, onu Amerika'ya master için gönderdi. Eylül 1969'da gittiği

Amerika'dan, Şubat 1971'de Florida State University'den aldığı master derecesi ile ODTÜ'deki görevine döndü. Nisan 1978'de TBMM Kütüphane Müdürü olarak atandı ve bu görevi emekli olduğu Ocak 1997'ye kadar sürdürdü.

Emeklilik sonrası, bir yandan yeni projeler üretip, bir yandan da daha sonraki yıllar nasıl geçmeli diye düşünürken, onu bir gün Hüsnü Paçacıoğlu aradı. Kendisi İstanbul'da kurulmakta olan Sabancı Üniversitesi'nin Genel Sekreteri idi. Birkaç görüşme sonrası frekansların tuttuğu ve hedeflerin çakıştığı anlaşılınca, Haziran-Aralık 1997 tarihleri arasında kütüphane kurma çalışmaları için bir ön proje hazırlamak üzere göreve başladı.

Bir yığın şey sığıdı, bu 7 aylık süreye. Öncelikle planlamalarını yaptı ve Üniversite'nin bilgi ihtiyaçlarını karşılamak için neler yapılması gerektiğini saptadı. Mütevelli Heyeti Başkanı Güler Sabancı, Rektör Tosun Terzioğlu ve Genel Sekreter Hüsnü Paçacıoğlu'ndan oluşan Başkanlık Divanı'na sunumunu yaptı. Bu sunum sonrası, sadece planlarının amaca uygun olduğu değil, aynı zamanda Sabancı Üniversitesi'nin bilgi ihtiyaçlarını karşılayan kurumun adının "Kütüphane" yerine "Bilgi Merkezi" olmasını da sağladı.

Ocak 1998 itibari ile Sabancı Üniversitesi Bilgi Merkezi Direktörü olarak atandı. Sabancı Holding 17. katta başlayan çalışmalar, Karaköy İletişim Merkezi sürdürüldü. Gerekli insan gücü sağlandı, açılış günü için planlanan "ilk gün koleksiyonu" oluşturuldu. Ülkemizin yaşadığı talihsiz 1999 depremi sonrası, biraz gecikmeyle de olsa Ekim 1999 itibariyle kampuse taşınıldı ve üniversitenin eğitimini destekleme görevi başladı.

Hillmi Çelik'in 1997 Haziran'ından başlayan Sabancı Üniversitesi Bilgi Merkezi'ndeki yöneticilik günleri, -yaş had-

dinden emekli olduğu- Temmuz 2009'a kadar sürdü. 23 Ocak 2016 günü yitirdiğimiz ve Őimdiye kadar "Aslında Hüzünün Suçu Ne", "Oluk", "Rahman", "Hüzne Veda: Anılar" ve "Hüzünleri Taşdım Sevinçle" isimli kitapları yayınlanmış olan Hilmi Çelik'in bu kitabında kaleme aldığı mesleğiyle ilgili anılarını -kitabı elinizden hiç bırakamadan- okuyacağınızı umuyoruz.

Dewey Diyorsa Doğrudur

Kapının zili çalınca, hoşlanmamıştım. Evde rahat bir nefes alayım derken, yine birileri gelmişti. Şaka bir yana, her geçen gün sayıları azalsa da, şükürler olsun hâlâ, gelen giden, arayan soran vardı.

Kahvaltı sonrası eşim Tunalı Hilmi'ye gitti. O, oralarda oyalanırken, ben de kafamı dinleyecektim. Mağazaların merkezi olan yerde, alışveriş tutkunu birinin yapacağını ve dolayısıyla başıma geleceklere elbette biliyordum. Ama içimdeki, "bir başıma kalma" arzumu, her şeyin önündeydi. Oldum olası, günahımla sevabımla peşimi bırakmayan eşim yıllar sonra, bu kez maalesef "beni artık hiç yalnız bırakmamak" gibi yeni bir görev daha yüklemişti.

Nedeni açık ve netti. Belli ki hastalığımı fazla ciddiye alıyordu. Aslında, yaşlılığın ve delidolu yaşamının riskleri dışında önemsenecek tek sorunum, yüksek tansiyonumdu. Zaten bu yüzden uzun yıllarımız, tuzsuz pişen yemekler ile tuzluk olmayan sofralarda geçmişti.

Bunları bir yana bırakırsak, sonuçta bir kez daha kış hükmünü yitirmiş, Mayısın sonu gelmiş ve biz de emeklilik sonrası başlattığımız yazlık yaşamının yolunu tutmuştuk.

Yıllardır birileri yaşlılığı ve yazlığı anlatırdı ama demek ki o zamanlar koşulların formatı yapımıza uygun değilmiş. Aslında, daha sonra insan anlıyor ki, yazı yazlıkta geçirme kararı yanlış bir hayat felsefesi değilmiş. Elbette, bilenler, anlayanlar ve o olanakları Tanrı'nın kıldıkları olarak.

Ancak ne var ki, herkesin bolca oksijen almak için koşup geldiği serin yazlıkta, sadece bir kaç gün sonraydı birden solunum yollarımda bir sıkıntı başladığında. Terasta nefes alırken bile bayağı zorlanıyor ve ciğerlerimin hırıltısını hem durduramıyor hem de duymaktan nefret ediyordum.

Bırakın her sabah yüzüme gülen denize girmek gibi bir lüksü yaşamayı, zorla yaptığım kahvaltıda bile sessizce oturan bir hayal olarak karşımda duruyordu. Aksini düşünmeye gerek bile yoktu çünkü, terasta hırslayan ciğer, denizin dibinde ne yapardı?

Sonunda daha fazla meseleyi abartmadan Ankara'da yılların doktoru Mehmet'i aradım. Daha bir cümle söylemişim ki, öteyi beriyi sorgulamaya gerek duymadan,

"Abi Ankara'ya gelseniz iyi olur" deyince, dönüş zorunlu olmuştu.

Yazlığı bahçivana ve eşine emanet edip uçakla döndük Ankara'ya. Bir hafta refakatçi eşliğinde yattığım hastanede bedenimin tüm organları filmlerle, tahlillerle, anjiyoyla, EKG'yle, Eko'yla elden geçirilmiş, kulak, ciğer, böbrek gibi kalan kısımlar da farklı alanların doktorlarına havale edilip, sonuçları incelemişti. Dr. Mehmet hastaneden çıkarmaya karar verdiğinde, her zamanki gibi beni toparlamaya çalışan eşime yarı şaka yollu seslendi:

"Abla, bak beni iyi dinle. En az üç ay, bu adamın akşam muhabbet malzemesine ara vereceğiz. Kendisiyle konuştum.

Söz verdi. Sözünü tutacağını biliyorum. Ama yine de, eğer ak-sini yapmaya kalkarsa, ara beni hemen gelir, ifadesini alırım.”

Verdiğim sözü tutacağım biliniyordu. Daha önce bunun çok daha kötüsünün örneği yaşanmıştı. Sigara, bir tek cümle sonrası, kokusuyla, dumanıyla 34 yıl sonra çıkıp gitmişti yaşamımdan. Zor olan, anlayış çitasını yukarılara çıkarmaktı. Eşimin şimdi üstlendiği, “hiç yalnız bırakmamak” yükünün özü, işte bu uygulama için kendinin, kendine verdiği görevdi.

İki yıl önce hayatımızın en büyük yanlışlarından birini yaparak, 10 küsur yıl keyifle yaşadığımız İstanbul’la vedalaşıp, Ankara’ya taşınmıştık. Ne yazık ki, 15 yıl önce bıraktığımız şehir ile şimdiki birbirine hiç benzemiyordu. İnanmak zor ama kimse zorlamadan, sürgün etmeden İstanbul’dan gelmiş ve yerleşmiştik.

Artık yapacak bir şey yoktu. Çünkü ne şehir bizimdi, ne sokaklar ne de Çankaya’daki köşkler!!!

Ancak meselenin güzel yanlarını da unutmamak gerek. Tapu kaydı eşimin üstüne de olsa, bir evimiz ve bu evde “kişiye özel” bir odam vardı. Çepeçevre raflarla donatılmasını istediğim odayı oğlum, titizlikle düzenlemişti. Yaklaşık 3 bin civarında kitap kapasiteli raflarım, çalışma masam, koltuğum, sıkışınca uyku sorunumu çözecek divanım, istediğimde lig maçlarını bile seyredebileğim televizyonum, bilgisayarım, yazıcım, müzik setim vardı. Bu arada, odamın önündeki camla kaplı terasımı da söylemem gerek. Çünkü şehrin öbür yakasının tüm ışıklarını seyredebileceğim, kızımın sormadan aldığı yaşlı koltuğum burada beni beklemekteydi.

Sorsaydı al der miydim, onu halen bilemiyorum?

Zil sesine dönersek, odamda bir başıma ^{idim}. Bir yandan hayallerimle sadece vatani değil, dünyayı da kurtarıyor, bir yandan da kitapların bibliyografik kayıtlarını MikroBeta’nın